

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani) C. Guzun
Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) N. Budăi, I. Muruianu, V. Efros

ÎNCHEIERE

25 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, Ala Cobăneanu
judecători Luiza Gafton, Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Igor Hlopețchi în interesele lui Valentin Cucuș,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Inspectoratul General al Poliției împotriva lui Valentin Cucuș cu privire la încasarea sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2017, prin care s-au respins apelurile declarate de Valentin Cucuș și Inspectoratul General al Poliției și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 09 octombrie 2017,

c o n s t a ț ă:

La 27 martie 2015 Inspectoratul General al Poliției a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui Valentin Cucuș, iar la 15 aprilie 2016 a depus cerere de completare a temeiurilor acțiunii (f.d.47-48), solicitând încasarea sumei de 75 152,09 lei.

În motivarea acțiunii s-a indicat că prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău 11 iulie 2013, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2013 și încheierea Curții Supreme de Justiție din 15 ianuarie 2014, s-a admis parțial acțiunea înaintată de Valentin Cucuș împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General al Poliției și s-a anulat ordinul MAI nr. 204ef din 27 martie 2013 în partea concedierii lui Valentin Cucuș, cu restabilirea acestuia în funcția de șef al IP Rîșcani al DP mun. Chișinău a IGP al MAI începând cu 11 iulie 2013 și încasarea de la MAI în beneficiul lui Valentin Cucuș a salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă (27 martie 2013 - 11 iulie 2013) în sumă de 24 994,15 lei și a sumei de 10 000 lei cu titlu de despăgubire morală.

La 12 noiembrie 2013, prin ordinul MAI nr. 388ef, Valentin Cucuș a fost repus în funcția de comisar al CPS Rîșcani al CGP mun. Chișinău, cu achitarea unui salariu mediu lunar, conform art. 256 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură civilă, iar la 24 ianuarie 2014, prin ordinul IGP al MAI, acesta a fost repus în funcția șef al IP Rîșcani al DP mun. Chișinău al IGP a MAI.

Sumele încasate au fost achitate integral, la contul pârâtului fiind transferate mijloace bănești în sumă totală de 34 994,15 lei.

Ulterior, încheierea Curții Supreme de Justiție din 15 ianuarie 2014 a fost supusă revizuirii și, prin decizia Curții Supreme de Justiție din 12 noiembrie 2014, au fost casate integral decizia Curții de Apel Chișinău din 18 septembrie 2013 și hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 11 iulie 2013, fiind emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea înaintată de către Valentin Cucuș împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General al Poliției a fost respinsă integral ca fiind neîntemeiată.

Reieșind din cele relatate, reclamantul a invocat că, odată ce părțile au fost readuse la poziția inițială când pârâtul a fost concediat din funcția de comisar al CPS Rîșcani al CGP mun. Chișinău prin ordinul MAI nr. 204ef din 27 martie 2013, sumele achitate și încasate în baza hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 11 iulie 2013, urmează a fi restituite de către pârât.

La fel a invocat că deși după emiterea hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 11 iulie 2013 pârâtul a fost repus în funcție abia la 12 noiembrie 2013, iar perioada efectiv lucrată se consideră 12 noiembrie 2013-13 noiembrie 2014, acesta oricum a beneficiat de salarii depline în mărime de 32 567,75 pe timpul dintre data pronunțării hotărârii primei instanțe și data repunerii în unele drepturi (11 iulie 2013-11 noiembrie 2013), deși conform art. 128 alin. (1) din Codul muncii, salariul reprezintă orice recompensă sau câștig evaluat în bani, plătit salariatului de către angajator, în temeiul contractului individual de muncă, pentru munca prestată sau care urmează a fi prestată.

A menționat că în conformitate cu art. 148 alin. (4) din Codul muncii, în caz de eliberare a salariatului înainte de expirarea anului de muncă în contul căruia el a folosit deja concediul, angajatorul îi poate reține din salariu suma achitată pentru zilele fără acoperire ale concediului.

Astfel, perioada efectiv lucrată de către pârât în anul 2013 a fost 11 iulie 2013-11 noiembrie 2013, revenindu-i 8 zile calendaristice, pe când acesta a folosit concediul de odihnă pentru perioada de activitate 28 martie 2013-31 decembrie 2013, cu o durată de 34 de zile.

Iar, perioada efectiv lucrată de către pârât în anul 2014 a fost de la 01 ianuarie 2014 până la 13 noiembrie 2014, revenindu-i 38 zile calendaristice, pe când a folosit concediul de odihnă pentru perioada de activitate 01 ianuarie 2014-31 decembrie 2014, cu o durată de 45 de zile calendaristice.

Consideră că, deoarece durata efectivă a concediului de odihnă anual se acordă proporțional cu activitatea prestată într-un an calendaristic, pârâtul este obligat să restituie suma de 6 974,44 lei achitată pentru 26 de zile fără acoperire ale concediului de odihnă pentru anul 2013 și suma de 1 661,75 lei achitată pentru 7 zile fără acoperire ale concediului de odihnă pentru anul 2014.

A relatat că la 13 ianuarie 2015 pârâtul a fost somat să restituie benevol suma de 76 198,09 lei, formată din sumele achitate în baza hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 11 iulie 2013 pentru perioada de la data pronunțării hotărârii primei instanțe și data repunerii în unele drepturi și indemnizația achitată pentru zilele fără acoperire ale concediilor pentru anii 2013-2014, însă acesta nu și-a onorat obligația și nici nu a prezentat motivele refuzului de a restitui suma dată.

La fel, a indicat că, în temeiul art. 149 alin. (1) din Codul civil, în baza ordinului IGP nr.705ef din 13 noiembrie 2014, din salariul pârâtului au fost efectuate

rețineri în sumă de 1 046 lei, ceea ce constituie 50% din salariu achitat pentru luna noiembrie în mărime de 2 092 lei.

Prin urmare, reieșind din faptul că o parte din suma totală de 6 974,44 de lei achitată pentru zilele fără acoperire ale concediului de odihnă pentru anul 2013, a fost reținută din salariul pârâtului, și anume suma de 1 046 lei, menționează că acesta urmează să restituie și suma de 5 928,44 de lei.

În drept, acțiunea a fost întemeiată în baza prevederilor art. 8, 512-514, 572 și 1389 din Codul civil, art. 158 alin. (2) și 159 alin. (2) din Codul de executare și art. 166-167 din Codul de procedură civilă.

Prin hotărârea Judecătoriai Chișinău, sediul Rîșcani din 09 octombrie 2017, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Inspectoratul General al Poliției împotriva lui Valentin Cucuș.

S-a încasat de la Valentin Cucuș în beneficiul Inspectoratului General al Poliției suma de 34 994,15 lei.

În rest, pretențiile reclamantului s-au respins ca fiind neîntemeiate.

Instanța de fond și-a întemeiat soluția în baza prevederilor art. 8 alin. (2) lit. g), art. 1389 alin. (1-2) din Codul civil și art. 157 alin. (1), art. 158 alin. (1) din Codul de executare.

În acest sens, prima instanță a constatat că, dispunând respingerea integrală a cererii de chemare în judecată depuse de către Valentin Cucuș împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General al Poliției, privind anularea ordinului MAI nr. 204ef. din 27 martie 2013, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru, a sumei de 25 000 lei cu titlu de despăgubire morală și a cheltuielilor de judecată suportate pentru asistență juridică, instanța de recurs, prin decizia din 12 noiembrie 2014, contrar prevederilor art. 158 alin. (1) din Codul de executare, a omis să se pronunțe asupra întoarcerii executării hotărârii Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 11 iulie 2013, în partea achitării salariului pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă de la 27 martie 2013 până la 11 iulie 2013 în sumă de 24 994,15 lei și a sumei de 10 000 lei cu titlu de despăgubire morală.

Astfel, instanța de fond a ajuns la concluzia privind îmbogățirea fără justă cauză a lui Valentin Cucuș ca urmare a faptului achitării, în temeiul dispozițiilor de plată nr. 105 din 06 iunie 2014, nr. 147 din 06 iunie 2014 și nr. 148 din 12 iunie 2014, în beneficiul acestuia a sumei de 34 994,15 lei, adjuocate prin hotărârea Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 11 iulie 2013, deoarece temeiul raportului obligațional dintre Inspectoratul General al Poliției și Valentin Cucuș a decăzut ulterior, ca urmare a deciziei Curții Supreme de Justiție din 12 noiembrie 2014 prin care a fost respinsă acțiunea lui Valentin Cucuș către Inspectoratul General al Poliției și Ministerului Afacerilor Interne.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, Inspectoratul General al Poliției și Valentin Cucuș au depus cereri de apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2017 s-au respins apelurile declarate de Valentin Cucuș și Inspectoratul General al Poliției și s-a menținut hotărârea Judecătoriai Chișinău, sediul Rîșcani din 09 octombrie 2017.

La 20 februarie 2018 avocatul Igor Hlopețchi a declarat recurs în interesele lui Valentin Cucuș, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2017 și a hotărârii Judecătoriai Chișinău, sediul Rîșcani

din 09 octombrie 2017, cu pronunțarea unei noi decizii sub formă de încheiere prin care să fie încetat procesul în temeiul art. 265 alin. (1) lit. h) din Codul de procedură civilă.

În motivarea recursului a invocat că instanțele inferioare de judecată nu au pătruns în esența cauzei deduse judecării, au aplicat eronat norma procedurală privind capacitatea juridică procesuală și au apreciat arbitrar probele.

Consideră că circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, pe care prima instanță le consideră constatate, nu au fost dovedite prin probe veridice și suficiente.

Astfel, a indicat că Inspectoratul General al Poliției, cu organ propriu de conducere, conturi trezoreriile distincte, antet și stampilă a invocat niște pretinse mijloace financiare transferate la conturile lui Valentin Cucuș de către Inspectoratul de Poliție Rîșcani, mun. Chișinău, care este o persoană juridică distinctă de intimat.

În sensul dat, reține că Inspectoratul General al Poliției a înaintat o acțiune în vederea apărării drepturilor subiective ale Inspectoratului de Poliție Rîșcani, mun. Chișinău, fără ca legea să prevadă o astfel de împuternicire de subrogare în drepturi procedurale.

Reține că atât instanța de apel cât și prima instanță au decis asupra încasării din contul lui Valentin Cucuș în beneficiul Inspectoratului General al Poliției a mijloacelor financiare în sumă de 34 994,15 lei, deși nu au fost prezentate careva dovezi de achitare de către intimat a sumelor bănești pretinse.

La fel menționează că instanța de fond a aplicat regulile raporturilor juridice civile în detrimentul legislației muncii care reglementează relațiile dintre angajat și angajator.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Având în vedere că recursul împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 decembrie 2017 a fost înregistrat la 20 februarie 2018, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Igor Hlopețchi în interesele lui Valentin Cucuș nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Igor Hlopețchi în interesele lui Valentin Cucuș.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Ala Cobăneanu

judecători

Luiza Gafton

Dumitru Mardari